

Igen Tisztelt Kedves Professzor Ur!

Tegnap este kaptam meg kedves lapját, melyet nagyon köszönök.

Ebben a hideg időben úgy látszik nagyon rosszul működik a posta, mert Professzor ur képeslapja 12 nap alatt ért ide! Már korábban is akartam írni, de nem tudtam, hogy most Párizsban tetszik-e lenni vagy Mainzban, mivel zslp közben arról írt, hogy Párizsba tetszik utazni. Minden rosszra jön a jó - legalább is ezt mondják. A multkor még csak a legnagyobb eredménytelenségéről tudtam beszámolni Professzor urnak, de szintén meg kellett írnom a valódi tényállást.

Most azonban ~~szívesen~~ örömmel közölhetem, hogy január végén szerencsés fordulat állt be: minden professzornak javaslatot kellett tenni arra, hogy az 1963. év folyamán a külföldi tudósok közül kit kíván az egyetemre meghívni. Mindenki megtette a maga javaslatát, Németh professzor ur azonban, aki a ~~szívesen~~ igen nagyra becsüli ~~szívesen~~ Professzor ur munkaságát, az Ön meghívását javasolta Professzor ur!

Ezt az örömhírt azonban ki kell még egészítenem azzal, hogy ez a meghívás /tekintettel arra, hogy az ilyen meghívások ügyek elintézéséhez több hónap kell, talán még tetszik emlékezni, hogy az első meghívás is elég hosszú időt vett igénybe/ valószínű csak szeptember elejére valósul meg. Máskor mindig már az előző évben kellett javaslatot tenni arra, hogy az egyetem a következő évben kit hívjon meg, de most ez elhúzódott és ezt a javaslatot csak ennek az évnek az első hónapjában kérték. Azt hittem már, hogy ebben az évben nem is lesznek egyáltalán meghívások. Egyébként az erre évre szóló meghívások mindenki részére tíz napra fognak szólni. De ezen ha már itt tetszik lenni, valószínű lehet majd segíteni. Nem is szólva arról, hogy Professzor urnak még nálam van az a pénze, amit a multkor itt tetszett hagyni, de ettől függetlenül is bármikor a legmesszebbmenően állók Professzor ur rendelkezésére. A meghívás ilyen elhúzódása azért történhet meg, mert nálunk ~~szívesen~~ az előadások február 1-től május 12-ig, illetőleg szeptember 15-től december 20-ig tartanak.

A vizumot sajnos még a mai napig sem kaptam meg. A követségi tanácsos ur most is azt mondotta, hogy a baj az, hogy én a vizum kérelemben, mint ismerősnek csak a Professzor ur nevét írtam be, Professzor urat pedig a dahiliye illetékes osztálya, mivel távol van nem tudja megkérdezni. En, hogy mégis igazoljam magam, a követségi tanácsos urnak elmondtam, hogy Professzor urral együtt egy közös munkán dolgozunk és megmutattam a TTK erről szóló határozatát, melyet Sinasi Altundağ professzor ur írt alá. Ekkor a tanácsos ur táviratilag újból megsürgette a vizumo-

mat és hivatkozott erre a határozatra, illetőleg Sinasi Altundağ
Professzor ur nevére. Nem tudom, hogy ez szerencsés dolog volt-e? Mivel
Sinasi Altundağ professzor ur úgy sem ismer engem, nem tudtam mást
tenni, minthogy egy külön táviratot adtam fel Uluğ İğdemir főtitkár
urnak, aki a TTK kongresszusán önként ajánlotta fel vizumom esetleges
meghosszabbítását. Persze bizony nem tudom, hogy még most is melékszik-
e rám. Most adok fel még egy express levelet Altundağ professzor ur-
nak, mert félek, hogy ő meg fog haragudni amiért ráhivatkoztak.

Nagyon elkedvetlenít és elszomorít ez a helyzet, hogy megkap-
tam az utlevelem és nem kaptam török vizumot. En azzal foglalkozom
éveken keresztül, hogy bebizonyítsam, hogy a törökök nem Budáról vitték
el Isztambulba, hanem fordítva Isztambulból hozták Budára az aranyat
/tessék olvasni ezt a munkám magyar kiadásának 611., a német kiadásá-
nak pedig a 771-772 oldalán/ és most mintha a törököknek nem barátja,
hanem ellensége lennék, nem kapok beutazási engedélyt Törökországba.
Dehát, azonnal hozzátesszem, én nem azért voltam tárgyilagos, hogy ezért
valami jutalmat kapjak s azt hiszem nem is lehetne jutalomnak nevez-
ni azt, ha az ember a saját költségére Törökországba akar utazni és
~~ahhoz~~ ehhez csak beutazási engedélyt kér.

Meg kell mondanom, hogy nagyon kellemetlen a helyzetem, pedig
még Németh professzor urnak nem is mondtam meg, hogy már majdnem há-
rom hónapja lesz annak, hogy táviratilag kértem a vizumot, mert nem
akarom őt is elkedvetleníteni és elszomorítani, hogy így ala ultak a
dolgok. Így csak kesergek magamban és panaszkodom Professzor urnak,
aki pedig nem tehet semmiről, mert a maga részéről mindent meg tett
amit tehetett.

Örömmel értesültem, hogy Tekete professzor urnak tetszett írni,
~~amely~~ hogy milyen sikeresnek találja Professzor ur az ő legutóbbi
munkáját, amelyet megküldtem Professzor urnak.

Azt hiszem legokosabb lesz, ha már egyszer kezemből van az
utlevél elmenni Rómába egy hónapra, ugvis mindig vágyódtam látni az
olasz városokat, csak eddig mindig előlük helyeztem Isztambult.

Tessék megengedni, hogy azt kérjem, ha ezentul tetszik írni,
ne az egyetemre, hanem a lakásomra /Budapest XI. Villányi ut. 9./ szí-
veskedjék írni.

Kérem Professzor urat fogadja mély tisztelettel és szinte

kifejezését

Károly Nagy Gyula